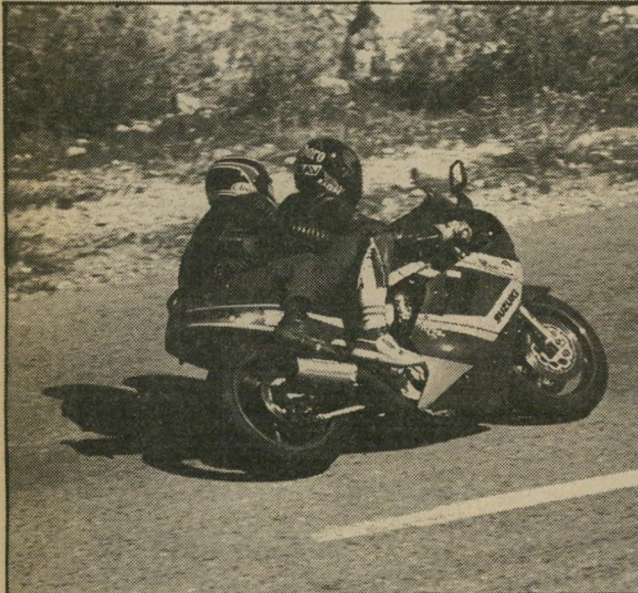

תחושת הכוח, הרושם, הכלי שבין הרגליים... — להשכיב את האופנוע בסיבוב חד

ניסים ואיריס, זוג מאושר בדרך: להדהים את הנערות

ואופנוע, ההנאה היא מטריפה, מספר מי שמעדיף בעילום-שמו. לדני, למשל, משמש האופנוע כחלק בלתי-נפרד מהאגו. הוא מרגיש נטול בלי הכלי שלו. נטול מה? כשאני יורד מה-R, אני מרגיש מתוסכל. זה כמו ש'לוקחים לבוארס את הגבריות שלו. כאילו שחסר משהו באישיות. התרגלתי לריגושים שהוא מספק לי, וקשה לי להסתדר בלעדיו. אני לא רוצה לחזור להיות כאחד האדם. מכאן שאני תלוי בו.

אני רואה את עצמי כבן-אדם רצ' וינאלי, והמחשבה שאני תלוי באופנוע ולא מממש את עצמי בוכות עצמי בלי בד מטרידה אותי. אני מקנא בכל מי שלא זקוקים לתוספות. מקנא באנשי-בוהמה, שמסתפקים באופניים, כי הם לא צריכים כלים כרי להצדיק את קיומם.

כל אחד, בסתר ליבו, צריך משהו מהסוג הזה, כדי לחזק את האגו. אני מרגיש בטוח יותר על אופנוע.

ולמה דווקא אופנוע? מכונות, אפ"י לו אם היא בהאסו חדשה או מכונת-גיתספורט, לא מספקת לי את אותן התחושות. על אופנוע אני חוק יותר מכולם. אני מהיר, אני זריז. אני שד משחת, ואילו בבהאסו אני תקוע

האופנוע, ההנאה היא מטריפה, מספר מי שמעדיף בעילום-שמו. לדני, למשל, משמש האופנוע כחלק בלתי-נפרד מהאגו. הוא מרגיש נטול בלי הכלי שלו. נטול מה? כשאני יורד מה-R, אני מרגיש מתוסכל. זה כמו ש'לוקחים לבוארס את הגבריות שלו. כאילו שחסר משהו באישיות. התרגלתי לריגושים שהוא מספק לי, וקשה לי להסתדר בלעדיו. אני לא רוצה לחזור להיות כאחד האדם. מכאן שאני תלוי בו.

אני רואה את עצמי כבן-אדם רצ' וינאלי, והמחשבה שאני תלוי באופנוע ולא מממש את עצמי בוכות עצמי בלי בד מטרידה אותי. אני מקנא בכל מי שלא זקוקים לתוספות. מקנא באנשי-בוהמה, שמסתפקים באופניים, כי הם לא צריכים כלים כרי להצדיק את קיומם.

כל אחד, בסתר ליבו, צריך משהו מהסוג הזה, כדי לחזק את האגו. אני מרגיש בטוח יותר על אופנוע.

ולמה דווקא אופנוע? מכונות, אפ"י לו אם היא בהאסו חדשה או מכונת-גיתספורט, לא מספקת לי את אותן התחושות. על אופנוע אני חוק יותר מכולם. אני מהיר, אני זריז. אני שד משחת, ואילו בבהאסו אני תקוע

אהעניינים. מראה ה-R נוגע-לאינוגע בכביש בהשכבות כמעט-בלתי-אפשריות מעלה את הטורים בקרב המשוגעים לרכב, אבל לא רק אצלם.

רון (בפעם הראשונה על הטריכונה): בתור מי שמעולם לא חזה בתצוגה כזאת, קשה לי להאמין שאפשר להגיע לביצועים כאלה. זה בכלל לא נראה לי אנושי. זאת תצוגה מדהימה של כוח, וחוויה עוצרת-נשימה. מעולם לא הייתי אופנוען, אבל הסיטואציות מביאה לי חשק.

ואפשר להבין אותו. כמו חצי זיוון מתארים כמה מהנוכחים את הרכיבה הספורטיבית, להכביל מהנסיעה העירונית.

נטול בלי הכלי

קונטראציות המיניות יש חלק חשוב בסלנג שלהם: כלי, השכ"נות, ביצועים, לזיון את האופנוע" הם מושגים בסיסיים בעולמם.

ההרגשה, אחרי שמסיימים את הירידות והעליות, היא כמו אחרי זיוון. הלב דופק בצורה פראית, הרגליים רועדות. אתה נמצא במצב של אקסטוזה. כשאני רוכב טוב, בתיאום של הגוף

IN ו-OUT

לא ברור מי מכתוב את מקומות-המיפגש של האופנוענים, ומי משנה אותם מדי פעם — המישטרה, עיריית תל-אביב או קומץ אופנוענים. דבר אחד בטוח — נדידת האופנוענים נמשכת כבר שנים.

בתל-אביב זה התחיל כבי כרמלכיים-ישראל. בי-1973 חתך חילו להתכנס בניכר האופנוענים הגדולים. כאשר אילוני המישטרה והעירייה גרמו להם לחפש אלטרנטיבה אחרת, הם פנו לקפה שלי בדיונון, ובמהרה החליטו אותו במילקישופ בלונדון-מיניסטור.

אבל גם כאן לא הסתיימו התלאות. באחד הימים, לפי אות משמים, תוחלף המילקישופ בקומקום, ומשם נדד למטרו. לפי שעה מצאו להם חאופנוענים את המנוחה והנחלה במר-טו פאב, באזור הבורסה ב'רמת-גן. גם שם אין השוטרים מניחים להם.

האופנוע. אופנוענים רבים מרווחים על מניעים שונים לרכיבה, אבל תחושת הכוח, הרושם, הכלי שבין הרגליים בור-דאי אינה פוסחת עליהם, אלא שהרוב מעדיפים להתבטא במונחים של חופש, דרוו, טעם לחיים, דרך לפורקו, ספורט מרתק, אורח-חיים, מרחקים מתקצרים וכלי-תחבורה נוח המונע פקקים, כעיות חגיגה, סנדלים ושאר תלאות עירוניות, הידועות כל-כך לנוהגים ברכב.

ניסים רואה את הרכיבה על R כאתגר תחרותי, הגורם לרוכב מיצוי עצמי. גיורא מדבר על ספונטאניות, הכרוכה באורח-חיים של אופנוען. כמי עט כולם מרווחים, כי ההנאה לא נגרמת דווקא מהמהירות, אלא דווקא ממירווח-ההטייה בסיבובים.

אבל כולם, כמעט כאחד, מודים גם בשיגעון, באובססיה. והם כאמת צריכים להיות משוגעים. הנהג הישראלי עויין אותם, ולפעמים אף מתנכל להם במודע. מחיר של אחוקת האופנוע גבוה, כמעט 1000 שקלים בחודש, כך הם מספרים. הצידור הבטיחותי הנדרש להם יקר. המיסוי על האופנועים דרא קוני, ומגיע ל-23.4%. גבוה לכל הדריעות.

הם מודעים היטב לפחד ולסכנה, אבל מתגברים עליהם. האדרנלין בדם. המילחמה ברוח וההרגשה של קירבה אינטימית לכלי רק מוסיפים מתח ועניין.

בן-אגוש רגיל, המשרך את ררכו בפקקים תל-אביביים, חיפאיים ואחרים, לא יכין אותם.

"אני חי בצל הסכנה. חייב להרגיש את הסכנה..." מיכאש ארמאנים בתל-אביב